

Proloog

Aan een eeuwenoude kasseistraat in Compiègne bevond zich een bakkerij zoals geen andere. Wie er binnestapte, vond er niet alleen iets om de honger te stillen, maar ook iets voor de ziel. Elke ochtend, bij het eerste licht, kneedde de bakker in de kelder met zijn met bloem bestoven handen een geheim ingrediënt in het deeg.

Binnen de kortste keren deden er verhalen de ronde over een mysterieuze bakkerij waarvan de gebakjes al je verdriet verzachtten. Eén hap van een croissant gaf geluk, bracht een kostbare herinnering weer naar boven of onthulde een verborgen verlangen.

Maar er dreigden donkere tijden en toen de oorlog uitbrak, veranderde alles.

Een recept voor ellende heeft niet veel ingrediënten nodig. Een ongezonde hoeveelheid dagdromerij, een flinke schep ‘we zien wel’ als het op kaartlezen aankomt en een snufje wanhoop gedestilleerd uit het wanhopige verlangen dat er iets, wat dan ook, zou veranderen. Voilà, het perfecte recept voor mijn huidige situatie: verschanst in een wc-hokje op Gare du Nord. Me volkomen kapot schamend. Wanneer ik eruit zou komen, wist ik niet. Of ik er überhaupt ooit nog uit zou durven, wist ik ook niet. En dus leek het me het ideale moment om de hele aanloop nog maar eens in mijn hoofd af te spelen, zodat ik me zo mogelijk nog ellendiger kon voelen.

Toen ik eerder die dag op Dublin Airport aankwam, was het flink aan het stormen. De regen sloeg met woeste kracht uit de loodgrijze hemel neer op het asfalt en de gebouwen. Het was alsof de goden zelf het nodig vonden om hun mening te geven over mijn vertrek.

‘Naar Parijs? In Frankrijk?’

‘Ja, pa, dat hebben we nu al een miljoen keer besproken en zou je alsjeblieft willen ophouden het te zeggen alsof ik naar de uithoeken van Mongolië vertrek?’

Terwijl ik nog maar eens checkte of ik mijn paspoort bij me had, kwam onze trouwe, oude Ford voor de vertrekhal tot stilstand.

‘Zo bedoel ik het niet, Edie, het is gewoon...’

Hij aarzelde, wreef over zijn ochtendstoppels en ontweek angstvallig mijn blik.

‘Weet je het zeker? Zo halsoverkop naar Frankrijk vertrekken... is dat niet een tikje overdreven? Wil je niet liever, ik weet het niet, een kat nemen of zo?’

Geweldig. Het enige wat er nog miste aan mijn identiteitscrisis, was dat mijn eigen vader het bevestigde. Ik haalde mijn telefoon uit mijn tas en controleerde nog eens of de vlucht geen vertraging had. Hij was op tijd.

‘Ik moet gaan. Echt, het komt goed. Met mij. En met jou ook.’

‘Dat hoor ik tegen jou te zeggen,’ mompelde hij een beetje schuldbewust.

Het was niet de eerste keer dat onze rollen waren omgedraaid. Al veel te vroeg had ik geleerd om thuis moeiteloos tussen volwassen emoties door te laveren en juist daarom wilde ik nu iets drastisch doen. Ik moest er zelf op uit. Uitzoeken wie ik was zonder het gewicht van mijn verleden op mijn schouders. Dus had ik verrassend zelfverzekerd op een advertentie gereageerd. Het was ’s avonds, na twee glazen wijn, en ik was weer eens aan het dagdromen over leven in het buitenland. Op de website English Jobs in France typte ik ‘Parijs’ in en plots stond het daar:

Assistent-manager gezocht voor een
charmante kleine bakkerij in Parijs.

Huisvesting inbegrepen.

Beheersing van de Engelse taal is een vereiste.

Ik was rechteop in bed gaan zitten en had met open mond naar de advertentie gestaard. Dit was iets wat ik kon. Iets waarvan ik wist dat ik er goed in kon zijn. Zelfs met die taalbarrière. Meteen vulde mijn hoofd zich met beelden van

een chique, stijlvolle *boulangerie* in een van de betere *quartiers* van Parijs: modern, maar met een vleugje klassieke klasse.

Eerlijk gezegd verbaasde het me hoe snel ik aangenomen werd. Ik hoefde zelfs geen uitgebreid sollicitatiegesprek te ondergaan. Ik kon mijn geluk nauwelijks op. Een paar snelle vragen via de telefoon (of ik vloeiend Engels sprak en of ik ervaring had in de horeca) en klaar was Kees. Tot dan toe had mijn carrière vooral op een doodlopende straat geleken. Ik had nooit echt uitgevogeld wat ik wilde doen, dus was ik blijven hangen als serveerster in een café. Het was bedoeld als tussenoplossing, iets tijdelijks, even aan de druk van thuis ontsnappen en wat geld verdienen terwijl ik mijn leven op de rit probeerde te krijgen. Maar naarmate de jaren verstreken, leek mijn toekomst alleen maar verder weg te glijden en werd die tijdelijke baan de enige stabiele factor die ik had. Op mijn dertigste kon ik me niet meer voorstellen dat ik ooit nog iets anders zou doen. En toen diende de mogelijkheid in Parijs zich aan.

Eenmaal op het vliegveld probeerde ik het ongemakkelijke afscheid met mijn vader te vermijden door wat make-up te kopen. Ik twijfelde tussen blush van Mac en een liquid eyeliner. Normaal gesproken zou ik mezelf zoiets niet gunnen, maar ik ging naar Parijs. En Parijs vraagt om wat extra's. Net op dat moment klonk een zangerige stem door de hal: 'Laatste oproep voor passagier Edith Lane, vlucht EI754 met bestemming Parijs. U wordt verzocht zich onmiddellijk naar gate negen te begeven. De gate gaat zo sluiten. Dank u wel.'

Ik griste beide producten mee, gooide haastig wat geld op de toonbank en zette het op een rennen richting mijn vlucht. Dit was het begin van mijn grote avontuur en ik was van plan om van elke seconde te genieten. Jarenlang had ik met mijn moeder naar oude films gekeken en jaloers gezucht bij het zien van elegante actrices als Grace

Kelly en Audrey Hepburn. Voor mij belichaamden ze de zelfverzekerde, onbevreesde vrouw die ik ook ooit hoopte te zijn. Alleen al de herinnering aan hoe we samen op de bank lagen, luisterend naar haar oude jazzplaten en dromend van de dag waarop ik het lef zou vinden om de ster van mijn eigen film te worden, bracht een golf aan bitterzoete herinneringen terug. Want toen de tijd kwam om uit te vliegen, had zij het juist nodig dat ik bleef. Ze zou het nooit hardop hebben gevraagd, maar blijven om voor haar zorgen voelde net zo natuurlijk als ademen. In plaats van erover te dromen werden films als *High Society* en *Breakfast at Tiffany's* een vlucht uit de realiteit. Later voegde ik er ook mijn eigen suggesties aan toe zoals *Amélie* en *Moulin Rouge*, werelden vol tijdloze fantasie waarin we even konden doen alsof de werkelijkheid niet bestond.

Al zolang ik me kon herinneren, was ik geobsedeerd door de stad der liefde. Mijn ouders gingen op huwelijksreis naar Parijs en spraken erover alsof het de meest magische plek ter wereld was. Als we opgevrolijkt moesten worden, haalden we hun fotoalbum tevoorschijn en vertelde mijn moeder over alle fantastische plekken die ze hadden bezocht. Op school koos ik Frans als tweede taal en ik droomde hardop over wonen in Parijs. Mijn vader, een banketbakker, had altijd beloofd dat we samen, als gezin, zouden verhuizen. Maar sommige beloftes kun je niet waarmaken, hoe hard je het ook probeert.

Terwijl de regen meedogenloos tegen het ovale raam van het vliegtuig striemde, zag ik een lange, zilverharige man het gangpad afspeuren naar zijn stoel. Er was iets in zijn doordringende blauwe ogen wat mijn aandacht trok. Ik

deed mijn best om er nonchalant, maar ook benaderbaar uit te zien en tot mijn grote verbazing glimlachte hij terug en nam soepel plaats op de stoel naast me.

Dit is het, dacht ik bij mezelf, een echte meet-cute en we hebben het asfalt nog niet eens verlaten!

Hij trok zijn jas uit en daaronder kwam een witte priesterboord tevoorschijn. Op zijn overhemd zat een kruisje gespeld.

‘Vind je het erg als ik hier kom zitten?’ vroeg hij beleefd.

‘Nee, helemaal niet, vader,’ zuchtte ik teleurgesteld. Een beetje hemelse bescherming tijdens de vlucht was ook niet te versmaden. Zeker niet omdat we maar moeizaam opstegen. De woeste lucht schudde ons vliegende blikje heen en weer en samen met mijn medepassagiers bad ik stilletjes om een einde aan de turbulentie. Baby’s huilden, kinderen jankten en ik beet angstig op mijn nagels terwijl ik me afvroeg waarom het universum het juist vandaag zo liet stormen.

‘Gaat het?’ vroeg de knappe priester naast me en zijn stem haalde me uit mijn ijzige paniek.

‘O, met mij? Ja natuurlijk, gaat prima hoor,’ verzekerde ik hem. Wat was ik blij om een man van God aan mijn zijde te hebben.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken,’ ging hij verder en hij sloeg de misdaadroman van Ken Bruen die hij aan het lezen was dicht. ‘Ik ken het einde van dit verhaal en we komen allemaal veilig aan.’

Die opmerking, vergezeld van een ondeugende knipoog, bracht me aan het lachen en onbewust ontspande ik een beetje.

‘Wat brengt je naar Parijs?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Een nieuwe baan: assistent-manager van een kleine bakkerij.’

‘Wat bijzonder,’ zei hij. ‘Onvoorstelbaar dat ze in heel

Parijs niemand konden vinden.’ Hij schudde zijn hoofd van verbazing.

Het verbaasde me dat ik daar zelf nooit bij had stilgestaan en het irriteerde me mateloos dat hij zoiets vanzelfsprekends wel meteen opmerkte. Ik glimlachte beleefd, maar vanbinnen voelde ik een berg twijfels over mijn nieuwe leven opkomen. Wat wist ik nou echt over de plek waar ik naartoe ging? En waarom hadden ze me zo snel de baan gegeven, zonder zelfs een sollicitatiegesprek te voeren?

‘Heb je familie in Parijs?’ onderbrak hij mijn gedachten opnieuw. Blijkbaar was hij nog niet klaar met zijn onder-vraging.

‘Nee, geen familie. Ik ga alleen,’ antwoordde ik op een opgewekte toon die gekunsteld aanvoelde.

‘Dat is dapper,’ antwoordde hij.

Ik wist niet zeker of ik deze man nog wel mocht. Met elke opmerking deed hij me kleiner voelen. Ik knikte kort, keek naar buiten en beëindigde daarmee ons gesprek zonder iets te zeggen.

Een felle bliksemflits verlichtte de hele cabine. Even werd het doodstil aan boord. Daarna barstten de kinderen opnieuw in huilen uit, nog harder dan voorheen.

O, shit, dacht ik, dat krijg je ervan als je gemeen doet over een priester. Ik hield mijn ogen gesloten en drukte mijn handtas stevig tegen mijn borst, alsof ik die straks hard nodig zou hebben als het vliegtuig zou neerstorten.

Zachtjes fluisterde ik: ‘Help me, mam. Help me.’

Uiteindelijk kraakte de stem van de piloot door de intercom. Hij stelde ons gerust dat alles in orde was en dat we inmiddels aan het dalen waren richting het vliegveld Charles de Gaulle.

Ik kon me het gezicht van de lieve vrouw nog goed voor de geest halen. Julie, de eigenaresse van de boulangerie op de Rue de Compiègne. De gevel herkende ik meteen. Logisch, want ik had er op Instagram lang genoeg verlekkerd naar zitten staren. Toen ik de straat overstak, hoorde ik muziek. Een trio straatmuzikanten speelde dezelfde klassieke Franse jazzmuziek als in mijn talloze afspeellijsten. Eentje had een accordeon, een ander tokkelde op een gitaar, en een lange, magere man met een baret plukte ritmisch aan een contrabas. Alles klopte. Ik was er! Maar na een haperend gesprek in gebroken Engels en Frans werd al snel duidelijk dat ik een pijnlijke fout had gemaakt.

‘Désolée, mais je crois que vous vous trompez,’ zei Julie terwijl ze voor de serveerster een paar kopjes op een dienblad zette om naar een tafel van vier te brengen.

Tromper, dat woord kende ik... *Se tromper*... je vergissen. Ik pakte mijn telefoon erbij en liet haar de advertentie zien. Julie haalde haar bril van haar hoofd en tuurde naar het scherm.

‘Ah, voici La Boulangerie sur la Rue de Compiègne. Vous cherchez La Boulangerie sur la Rue de Paris. À Compiègne.’

Mijn hoofd tolde van schaamte en paniek. Ik voelde me blozen tot op mijn billen. Ondanks mijn gebroken Frans had ik begrepen wat ze tegen me zei. Ik was bij de verkeerde bakker. Erger nog, ik leek wel aan de grond genageld te staan. Julie wachtte tot ik weg zou gaan, maar ik kon me niet meer bewegen. Het was alsof alle energie uit me was weggevoerd. En Compiègne? Waar lag dat überhaupt?

De serveerster kwam terug met een leeg dienblad en toen ze mijn gezicht zag, moet ze medelijden hebben gekregen.

‘Ik spreek een beetje Engels. Mag ik even kijken?’

Ik moest me bedwingen om niet in snikken uit te barsten, zó lief was ze. Hou je taai, Edie, waarschuwde ik mezelf.

Het laatste wat we nodig hadden was nog meer drama! De serveerster keek naar het scherm en knikte. Godzijdank, dacht ik bij mezelf, er is ten minste iemand die weet waar ik moet zijn.

‘U moet met de trein naar Compiègne. Het ligt ongeveer een uur ten noorden van Parijs.’

‘Sorry, een uur ten noorden van Parijs? Nee, dat moet een vergissing zijn. Ik kom hier werken in de Boulangerie et Pâtisserie de Compiègne... in Parijs,’ zei ik. Ik voelde mijn zelfverzekerdheid wegvloeien.

‘Ik kan het je laten zien, als je wilt,’ zei ze. Ze drukte op de kaart op het scherm. ‘Kijk, het ligt in het departement Oise, in Picardië, zie je? *Vous voyez là?*’ vroeg ze terwijl ze naar de kaart wees.

‘*Oui, je vois*, ja,’ fluisterde ik met een wee gevoel in mijn maag. Niets werken en wonen in Parijs. En als dat niet doorging, waarover was ik dan nog meer misleid? Ik moet er totaal verloren uitgezien hebben, want de behulpzame jonge vrouw begon het allemaal op een papiertje voor me uit te schrijven. Wat was een departement? Had het iets met een appartement te maken? Maar ik zou toch bij de bakkerij inwonen?

‘*Alors, nous sommes juste à côté...* we zitten vlak naast la Gare du Nord,’ vertelde de serveerster. Blijkbaar kon ik daarvandaan een trein nemen naar de bakkerij waar ik echt een baan had. Althans, misschien. Bestond die wel? Was ik opgelicht? Ik bedankte hen allebei en liep naar het treinstation, waar ik nu huilend in een toilethokje zat.

‘Kom op,’ mompelde ik tegen mezelf. Ik moest iets doen. Ik kon niet de nacht op dit toilet doorbrengen. Ik wilde

niets liever dan naar huis bellen, maar ik weigerde papa te laten weten dat hij gelijk had gehad. Dat dit hele plan om mezelf opnieuw uit te vinden enorm dom was geweest (wat absoluut waar was). Mijn vinger bleef even bij het nummer van mijn vriendin Gemma hangen. We waren allebei op dezelfde dag in hetzelfde café begonnen en zij kwam het dichtst in de buurt van een beste vriendin. Maar zelfs Gemma had ik nooit de echte ik laten zien. Ik hield thuis al zo lang een vrolijk masker op, dat ik het automatisch bij iedereen was gaan doen. Nee, haar kon ik ook niet bellen. Ze was zo enthousiast geweest over mijn 'innerlijke reis'. Hoe kon ik nu nog opbiechten dat ik geen flauw idee had wie ik eigenlijk was? En dat ik die ware ik hier in elk geval niet was tegengekomen? Nee. Het werd tijd om zelf keuzes te maken en me niet langer af te vragen wat anderen in mijn schoenen zouden doen. Eerst moest ik uitzoeken of de baan waarop ik had gesolliciteerd echt bestond.

Ik vond het nummer van madame Moreau, mijn toekomstige werkgever in de bakkerij, en na een paar keer overgaan, net toen mijn hart voorgoed leek te stoppen met kloppen, nam ze op.

'*Állo?*' klonk een krakerige, oude stem.

Ik herinnerde me de zin die ik had geoefend en antwoordde. '*Eh, oui... hallo, eh, bonjour madame Moreau... eh, ici Edith Lane?*' Ik was van plan om elke zin te laten eindigen als vraag, zoals in: 'Begrijpt u mij?' Hoewel ik de afgelopen paar weken heel veel tijd had besteed aan taalapps en ongeveer zeshonderd keer *Amélie* gekeken, voelde mijn Franse taalvaardigheid pijnlijk ontoereikend.

'*Que voulez-vous?*'

'Ja, nou, ik *suis* hier, in Parijs, en eh, jij niet.'

Stilte.

'*Je cherche la boulangerie...*?' Mijn stem trilde.

‘Ah, vous êtes la fille qui va travailler dans la boulangerie, c’est ça?’

‘Oui, ja, het meisje dat je hebt aangenomen om in de bakkerij te werken. Ik ben Edith uit Ierland – *Irlandaise!*’ Ik zuchtte van opluchting toen ze mijn naam herkende. Ik was niet gek. De baan bestond echt.

‘Vous devez aller à la Gare Du Nord, et vous prenez le train à Compiègne, d’accord? A plus tard alors.’

‘Ja, nee, dat deel ken ik, maar...’ De verbinding werd verbroken. ‘Eh, hallo? *Állo*, madame Moreau?’

Ik slaakte een zucht van verontwaardiging. ‘Goed, dan googel ik het wel.’ Geweldig, nu begon ik ook al hardop tegen mezelf te praten. De zoekresultaten voor de locatie van de bakkerij wezen naar een straatje zonder naam.

‘Dat kan niet kloppen,’ zei ik, terwijl ik mijn ogen half dichtkneep. Had ik nu ook nog een leesbril nodig? Weer zo’n ongewenst teken dat de jaren voorbijgleden, of ik dat nu wilde of niet. Ik stopte mijn telefoon terug in mijn tas en liet mijn ergernis me het wc-hokje uit duwen. Tijd om iets te doen.

Het keurige knotje waar ik vanmorgen nog zo zorgvuldig mijn haar in had gedraaid, was compleet losgeraakt. Mijn chique, crèmekleurige jas was gekreukt en de Mac-eyeliner die ik op het vliegveld had gekocht was uitgelopen in treurige, zwarte vegen. Mijn kin trilde bij het zien van mijn verfromfaaide uiterlijk en mijn gebroken dromen. ‘Verdorie, je bent een volwassen vrouw. Stel je niet zo aan!’ riep ik en ik gaf mezelf een tik op mijn wang. Slecht idee. Nu voelde ik me zielig én gepest.

‘Goed, andere aanpak. Oké, niemand zei dat dit makkelijk zou zijn,’ verzekerde ik mezelf. Ik leek wel een zelfhulpboek. ‘Elke heldin moet haar obstakels onder ogen zien en dat is alles wat dit is: een obstakel.’ Mezelf op een positieve toon

toespreken hielp. Ik kalmeerde iets en zocht wat zakdoekjes om de make-up van mijn masker van zelfvertrouwen te herstellen. ‘Dus... geen stijlvol leven in Parijs,’ mompelde ik, ‘maar Compiègne is vast niet zo ver en wie weet ligt het wel in het meest pittoreske deel van Frankrijk.’ Kijk, zo kwamen we ergens. Bovendien kon ik mijn grote avontuur toch niet opgeven nog voordat het goed en wel begonnen was?

Net op dat moment stapte er een vrouw uit het andere hokje. Ze keek me argwanend aan.

‘O, let maar niet op mij, ik praat gewoon tegen mezelf!’ grapte ik.

Ze gaf me een ijzige blik als antwoord. Mijn charmeoffensief bij de Fransen was duidelijk nu al een doorslaand succes.

‘*Alors*, de trein vertrekt elk kwartier en een kaartje kost twaalf euro en vijftig cent,’ zei de vrouw bij de kassa. Uit medelijden was ze vrijwel meteen in het gesprek overgegaan op het Engels. ‘Ik wens u een goede reis, madame.’

‘Het is *mademoiselle*,’ piepte ik, terwijl ik me probeerde te concentreren op de kaart die ze me had gegeven. Hij stond vol met straatnamen en wegnummers die ik niet herkende.

Ik vond het perron voor de lijn van Parijs-Saint-Quentin naar Compiègne en stapte in de eerstvolgende trein. Binnen ging ik bij het raam zitten. Het begon buiten al donker te worden en toen de trein het station verliet, knipperden de lichtjes van Parijs een schitterend vaarwel. Vergulde monumenten, fonteinen die rijkelijk klaterden en rood-wit-blauwe vlaggen die trots op elk gebouw wapperden. Parijs verdween alweer achter me in de nacht.

Ik liet mijn hoofd tegen het glas rusten en probeerde iets positiefs aan mijn situatie te bedenken. Ik haalde me de oude

films die ik met mijn moeder had gekeken voor de geest. In die films liep het verhaal ook nooit van een leien dakje en kregen de hoofdpersonen ook niet altijd wat ze wilden, tenminste niet tot helemaal aan het einde. Ik moest erin blijven geloven dat, hoe hobbelig het pad ook was, de reis uiteindelijk de moeite waard zou zijn. Misschien ging het niet eens om dromen die uitkwamen (hoewel dat natuurlijk fijn zou zijn). Misschien ging het erom dat ik iemand werd die ze durfde na te jagen, ondanks alles. Hoe dan ook, ik zou er gauw genoeg achter komen.

Ik pakte mijn telefoon en belde het nummer dat ik voor speciale gevallen had gereserveerd. Voor momenten waarop mijn hart echt een knuffel nodig had. Hij ging meteen naar voicemail en ik hoorde de stem van mijn moeder zingen.

*Smile, though your heart is aching,
smile even though it's breaking,
when there are clouds in the sky, you'll get by,
if you smile through your tears and sorrow,
smile and maybe tomorrow,
you'll see the sun come shining through, for you...*

Toen de trein eenmaal het station van Compiègne binnenreed, was het buiten helemaal donker geworden. Moe en met een knorrende maag trok ik mijn jas aan en maakte ik me klaar om het onbekende tegemoet te treden. Toen ik de trein uit stapte, zag ik een jongen van een jaar of vijftien op een van de twee bankjes op het perron zitten. Hij was helemaal verzonken in een spelletje op zijn telefoon. Tot de wieltjes van mijn koffer lawaaierig over de stenen ratelden. Toen keek hij op vanonder zijn capuchon.

'Pardon, madame?' riep hij.

Mijn intuïtie zei: gewoon doorlopen. Dus ik deed alsof ik niets hoorde en liep ik verder.

'Pardon, êtes-vous madame Lane?' hield hij vol. Ik stopte en draaide me om.

'O, ja. Ik bedoel, oui. En jij bent?'

'Je m'appelle Manu. Madame Moreau m'a envoyé vous chercher.'

'O, bonjour,' antwoordde ik. Het lukte me nog net om zijn snelle Frans te begrijpen. Zijn naam was Manu en het leek erop dat madame Moreau hem gestuurd had om mij op te halen. Oké dan. Voor ik het wist, had hij mijn koffer al gepakt en liep hij het station uit.

'Maar wacht, ik...' Mijn woorden landden op zijn onverschillige rug. Dat was de druppel. Ik was moe, had honger en was het zat om in dit land als een domme idioot behandeld te worden.

'Hé, jochie, luister eens goed, ja? Ik heb de hele dag ge-

reisd en ben bijna neergestort in een storm, dus het minste wat jij kunt doen, is me gewoon zeggen waar we nu eigenlijk precies heen gaan, in plaats van me erheen te drijven als een verloren schaaap.’

Zo, dat luchtte op en ik was er zeker van dat hij nu begreep dat ik niet met me liet sollen.

Hij draaide zich nonchalant om en zei simpelweg ‘*La boulangerie*’, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Wat het ergens natuurlijk ook was. Hij wuifde dat ik hem moest volgen en liep verder met mijn gloednieuwe koffer achter hem aan.

‘En dat je het even weet, het is mademoiselle!’ Ik was vastbesloten om het laatste woord te hebben.

Ik haalde de jongen met de capuchon pas weer in, toen we een oude kasseistraat inliepen. Het was er stil en verlaten en het leek totaal niet op mijn Parijse droom. Toch had het iets, een ouderwets soort charme. En ondanks de kou en de duisternis deed ik mijn best om optimistisch te blijven over wat er voor me lag. ‘Met een warme kop thee ziet alles er beter uit,’ stelde ik mezelf gerust. We volgden een rivier omzoomd met banken en zorgvuldig gesnoeide bomen. Sierlijke bruggetjes leidden over het water naar plekken die ik nog niet kende. Ik kon me niet voorstellen dat ik me hier ooit thuis zou voelen en als ik een hond had gehad, had ik hem gezegd dat we duidelijk niet meer in Kansas waren. Toen we de hoek omsloegen, zag ik tot mijn verbazing een straat vol vakwerkhuisen, alsof we plotsklaps tudor-Engeland waren binnengestapt. De oude dorpskern leek recht uit een sprookje te komen en als de muren van peperkoek waren gemaakt, had me dat niet verrast. Niets was recht. Kleine dakkapellen gluurden uit scheve daken die eruitzagen als puntmutsen.

‘*Ici,*’ kondigde mijn gids kortaf aan. ‘Hier.’

Boven me zag ik een uithangbord met daarop LA BOULANGERIE ET PÂTISSERIE DE COMPIÈGNE. Op de hoek van het gebouw stond ook de naam van de straat: Rue de Paris. O, wat had ik spijt van mijn eigen onwetendheid.

‘Tja geen woord gelogen; een bakkerij op de weg naar Parijs.’

‘*Comment?*’ Manu mompelde, alsof praten hem de tijd niet waard was.

‘Niets, laat maar, of hoe zeg je dat ook alweer... *peu importe?*’

Ik kreeg iets terug wat het midden hield tussen een grom en een snuif. Hij haalde een sleutel tevoorschijn en opende de deur met glas in lood die toegang gaf tot de bakkerij. Langzaam voelde ik mijn enthousiasme terugkeren bij het vooruitzicht van mijn nieuwe ‘carrière’ hier in Frankrijk. Het eerste wat me in de bakkerij opviel, waren de vloer-tegels: rijk versierd in pauwblauw en goud, met feloranje accenten in het midden. De toonbank was eenvoudig, praktisch en vanzelfsprekend leeg, zo aan het eind van de dag. De winkel was net groot genoeg voor drie typisch Franse bistrotafels met stoelen, die allemaal bij het grote raam stonden dat op de straat uitkeek.

Een massieve spiegel in art-nouveaustijl met een vergulde lijst vulde de hele muur van vloer tot plafond en gaf de ruimte de illusie van iets groters. Wandlichtjes wierpen een zwak licht tegen de honingkleurige muren. Toen mijn ogen aan het licht gewend waren, zag ik ineens een forse vrouw voor me staan. Ze droeg een zwarte rok tot de knie en een bijpassend vest dat zijn uiterste best deed om haar volle vormen bijeen te houden. Grijs haar omlijstte een zuur gezicht, waarin nog vaag de echo van lang vervlogen vriendelijkheid te herkennen was. Onbewust deinsde ik een stap achteruit.

‘Madame Lane,’ zei ze op een toon die noch vraag, noch mededeling was.

‘Mmhmm, *je suis*, nou ja, het is mademoiselle, eigenlijk,’ spartelde ik. Ze was klein van stuk, maar haar diepbruine ogen straalden iets indrukwekkends uit.

‘*Venez, je vais vous montrer votre chambre.*’

Chambre... O, ja, mijn kamer. De manier waarop ze het zei, deed het klinken als een soort victoriaans pension. Was dit het begin van mijn tijd als Jane Eyre?

Zonder verder nog iets te zeggen liep ze achter de toonbank langs en verdween ze door een deuropening een steile trap op. Ik wilde Manu bedanken en draaide me om, maar hij was al weg.

‘Welkom in Frankrijk, Edith,’ mompelde ik tegen mezelf. Snel greep ik mijn koffer.

Terwijl ik madame Moreau de trap op volgde, botste ik onhandig met mijn koffer tegen de muren in de smalle gang. Uiteindelijk zat er niets anders op dan hem maar boven mijn hoofd te tillen en zo verder te lopen. De trap maakte een gevaarlijke haakse bocht en plots bevond ik me in mijn studio. ‘Zolder’ zou nog een onverdiend compliment zijn geweest voor de kamer die vanaf nu mijn nieuwe thuis was. Aan het dichtstbijzijnde uiteinde van de langwerpige ruimte stond een eenpersoonsbed tegen een ongebruikt kacheltje aan en rechts van me bevond zich een kleine keuken die bestond uit een elektrische kookplaat en een gootsteen met een piepklein plankje erboven. Aan het uiteinde van de kamer stond een gigantische eikenhouten kledingkast die veel meer ruimte in beslag nam dan handig was en achter een scherm bevond zich naar ik aannam de wc.

‘*Voilà,*’ kondigde madame Moreau aan. Ze was duidelijk trots op haar onderkomen. Ik was letterlijk met stomheid geslagen, maar zij nam mijn stilte voor een tevreden zwijgen.

'Bonne nuit,' bromde ze. En met de mededeling dat ik om zeven uur beneden verwacht werd, nam ze afscheid en liet ze me achter in mijn Franse poppenhuis.

Ik gooide mijn koffer op het bed en liet mezelf ernaast neerploffen. Een hele tijd bleef ik daar roerloos zitten. De wind suiste door de kieren van de dakrand en ik werd allerlei geluiden gewaar die ik nog niet kende: het geborrel van oude pijpen, een kat die buiten op straat miauwde. Ik keek door het kleine, vierkante raampje naar buiten. De maan hing hoog in de hemel, dun en krom als een vingernageltje.

Een berichtje deed mijn telefoon trillen en dat wekte me uit mijn minicoma. Het was natuurlijk mijn vader. Hij wilde weten of ik heelhuids in Frankrijk was aangekomen. Ik appte hem dat ik veilig was aangekomen en dat ik net mijn intrek had genomen in mijn 'prachtige nieuwe huis'. Het leugentje gaf me net genoeg kracht om weer op te staan, mijn koffer uit te pakken en me het plekje een beetje eigen te maken. Ik was gewend om het beste van een kleine ruimte te maken en hoewel ik had gehoopt dat deze reis me naar grotere en betere dingen zou leiden, verzekerde ik mezelf ervan dat ook grote dingen klein begonnen.

Die nacht sliep ik onrustig en werd ik gewekt door vreemde geluiden. Ik hield het maar op krakend hout en gleed terug in een levendige, verontrustende droom.

Mijn moeder was er ook, zoals altijd, en we zaten op een schip, op weg naar een onbekende bestemming. Op een gegeven moment raakte ik haar kwijt en de rest van de droom was ik haar wanhopig aan het zoeken. Ik werd wakker van een zacht gejammer en besepte na een paar seconden dat het uit mijn eigen keel kwam. Niet veel later klonk het alarm

van mijn telefoon. Het was zes uur en mijn eerste ochtend in 'Parijs' was aangebroken. Ondanks het vroege uur steeg via het trappenhuis al de geur van versgebakken brood omhoog. Ik had de avond ervoor niet eens gevraagd wie hier eigenlijk bakte en waar precies. Maar goed, vandaag was mijn eerste officiële werkdag, dus ik zou vast snel genoeg ontdekken hoe alles in elkaar zat.

De zolder, of het atelier, zoals ik het had hernoemd om het toch nog iets romantisch te geven, was ijskoud. Mijn neus voelde aan alsof ik een nacht op de Noordpool had doorgebracht, en mijn tenen ook trouwens. Sterker nog: al mijn lichaamsuiteinden leken haast bevroren. Isolatie was hier blijkbaar nog een onbekend begrip, dus besloot ik het kleine kacheltje aan te steken met het hout dat in een mandje ernaast klaarstond. Vijftien minuten later gaf ik de strijd op. Alles wat ik voor elkaar had gekregen, was de kamer vullen met een dikke rookwolk die mijn ogen deed prikken. Uiteindelijk zette ik het draagbare elektrische kookplaatje aan. Zo hoopte ik naast mijn koffiepote ook het kamertje wat warmer te krijgen. Ik huppelde over de koude, houten vloer en trok snel een warme maillot en een rode jurk met Schotse ruit aan. Er waren mensen (mijn vader bijvoorbeeld) die zouden zeggen dat maart misschien niet het ideale moment was om een nieuw leven in het buitenland te beginnen en nu de koude rillingen me over mijn rug liepen, moest ik hen daarin gelijk geven. Maar Madame Moreau had uitdrukkelijk laten weten dat ze per direct iemand nodig hadden. Al vroeg ik me ineens wel af wat er precies met de vorige assistent gebeurd was.